

Sötét írigység árnyát ontja rád,
 Én rád derítem lelkem sugarát;
 És gőg és gúny ha szennyét rád dobálja:
 Lemossa azt is hulló könnyem árja...

Nézz a szemembe: képed mutatom,
 Híven kísérlek minden utadon;
 A te neveddel ébred lelkemen
 Hit és barátság, vágy és szerelem...

Hozzád szegődtem, hozzád illem én,
 Bús vagyok én is, mint te, és szegény:
 S bár bűm terhétül földre roskadok:
 Rabod vagy hősőd, — én tied vagyok!

S ha döntő szót vár egy nagy pillanat,
 Meghaljak-é, vagy megtagadjalak:
 Téged dicsőít töredék dalom
 És meghalok — neveddel ajkamon...

(Sajó Sándor.)

Szép a világ.

Szép a világ... Egy híres keringő címe ez. Három kis szó. Derű árad belőle, kellemesség és boldogság. Nyomán fiatal, nevető arcok bukkannak elő lelkünk mélyéből, smaragdszínű rétek, fésző, illatos rózsák, napfényben kergetődző tarkaszárnyú pillék, fecskék csicsérgését halljuk és magunk is valami megnevezhetetlen könnyűséget érzünk. Ha szívből mondjuk, eszünkbe jut gyermekkori kis ágyunk, anyánk fiatal arcát látjuk mosolygósan és eltűnődünk, hogy merre lehet a kis karika, amellyel annyit játszottunk egykor. A színes kirakós kockák, a szőke és barnahajú babák, a ragyogó léggömbök, aprócska főzőedényeink, habüstünk?

Hova lett?... És sóhajtunk mélyen.

Sokszor vagyok egyedül és sokszor fáj a szívem. Valamikor úgy képzeltem el, hogy minden ember boldog itt a világon. Emlékszem, hogy mikor először hallottam azt a szót valakitől: „boldogtalan“, mintha szíven ütöttek volna. Boldogtalan!

Pedig „szép a világ...“

Ahol most élek, nincs nyomor. Ha több nem, de a mindennapi kenyere meg van az embereknek és sokan közülük, úgy látom, a sorsukkal mégis elégedetlenek. Apró kis harcaik vannak, messzebből semmiségek, közelebről mérgezett nyilacs-kák. Egyiket-másikat próbáltam megkérdezni: boldog-e?

Rámnyílt a szemük. Boldog?... És keserűen nevetnek. Nem! Igazán nem!

Miért? — kérdezem tovább és elszorul a szívem. Mondom, van otthonuk, gyermekeik, biztos keresetük, egészségük. Min-

den házbán rádió. Gazdagon fölszerelt könyvtár, mely hozzáférhető mindenki számára. Kis kertek. És itt, ebben a városkában senkinek sem kell fáznia. Ujra kérdem, miért nem boldog? Makacsul kinéznek az ablakon és legtöbbször nem is felelnek. Megrándítják a vállukat, vagy rámnéznek idegenül és meglehet, úgy gondolják, ostoba vagyok nagyon.

Nem a húsosfazék mellől beszélek. Én szegény asszony vagyok.

Ma mindenki többet akar, mint amit Isten ad neki. Akinek jut egy szoba-konyhás lakás, két szobásra vágyik. Ha eljut a két szobáig, csempés konyhát és fürdőszobát akar. Az is megvan? Cselédet! Az is kerül? Valami mást...

Pedig a legtöbb ember elérheti a boldogságot, csak akarnia kell. Nem szabad makacsul elzárkózni ettől a szótól. Nem szabad véglegesen elintézni életünket ezzel a két szóval: „boldogtalan vagyok!”

Annyiféle egyesület van. Alapszabályokat és terveket alkotnak, kinyomtatják, megtanácskozzák és határozatokat hoznak. De hol van egy olyan egyesület, ahol megmagyarázzák egymásnak az emberek, hogy a boldogságot mindenki a kezében tartja? Hogy boldogság a földél a fejünk fölött, a kenyér a kézben, a párna a fejünk alatt, a gyermek a karunkban? Hogy boldogság a rét, a csillagos ég, a suhanó felhők, a könyveink, egy-egy kis dal vagy a zongorán felesendőző akkord.

Talán majd küld valakit az ég, aki szívígérő szavakkal odaáll az emberek elé, megmagyarázza nekik azt, amit érzek, de elmondani egészen nem tudok. Akkor kevesebb lesz az öngyilkosság és több a napfényben ringó bölcső. Kevesebb lesz az „ismeretség” és több jegygyűrűt vásárolnak az ékszerboltban. Én csak annyit tudok mondani, túl könnyeken és gyászon: Szép a világ...

(Nagykárolyi Etelka.)

A VÖLGY S A HEGY

Ha én hegy volnék! (sóhajtott a völgy)

Ha én hegy volnék! Milyen isteni

A csillagok szomszédságából

A nagyvilágra tekinteni!

Az a boldog hegy, ott uralkodik

Királyi széke dicső magasán,

Körülövedzi hódolattal

Fejét a felhő tömjénfüst gyanánt.

A kelő nap első sugáriból

Tesz homlokodra arany koszorút,

S a lemenő palástul adja

Rá végsugarainak bíborát.